

Rocky Mountain Way

Hoge bergen bedekt met indrukwekkende gletsjers die uitdijen in reusachtige naaldwouden waarin grizzlyberen en elanden rondzwerven en oneindig lijkende hoogvlakten, waar imposante bizonen en wolven present geven: dit zijn de 'Rockies' in Wyoming ten voeten uit. En de mens? Die moet je er gaan zoeken met een vergrootglas. Een reden te meer om daar eens naartoe te trekken!

De uitgestrekte, diepgroene grasvlakte waarop duizenden koeien grazen wordt hier en daar onderbroken door het flauwe reliëf van een beboste bergrug waarlangs kabbelende riviertjes naar beneden stromen. Dat is wat we te zien krijgen als we vanuit noordoostelijke richting Wyoming binnen rijden. De Harley hebben we zonet in het naburige Rapid-City (South-Dakota) opgehaald en het is moeilijk te zeggen wie er het meest zin in heeft: de man of de motor...

FLODDER

We bollen over een pikzwart asfaltlint, keurig afgeboord met gele lijntjes. Verkeer is er niet. Kan ook moeilijk anders, er woont bijna niemand. De Amerikaanse staat Wyoming is acht keer groter dan België en er wonen 500.000 mensen. Dat komt neer op ongeveer twee levende zielen per vierkante kilometer, lees: twee keer niks. Af en toe duikt er dan tocht een soort stacaravan of veredelde hangar op uit het niets. Voor de deur een hoop autowrakken die alleen nog met roestschilders aan elkaar hangen en een berg schroot van uiteenlopend allooi die de tuin afbakent. Kortom: de familie Flodder in de USA. Dit deel van Wyoming is arm en de bewoners kunnen dat maar moeilijk wegsteken. Dan zijn de dierlijke bewoners beter af. Fris groen vind je hier in overvloed en er is plaats zat om vrolijk rond te rennen. Wat ze dan ook doen. Een hert met een joekel van een gewei rent enkele tientallen meters voor onze neus de weg over. We hebben het onmiddellijk begrepen, het gevaar komt niet van tegenliggend verkeer maar wel van wild die alle verkeersregels aan de poten lapt. Met matige snelheid en met waakzame ogen die de berm afspieden trekken

Erwin Kennis

VEEL VERKEER IS ER NIET. KAN OOK MOEILIK ANDERS, ER WOONT BIJNA NIEMAND.
DE AMERIKAANSE STAAT WYOMING IS ACHT KEER GROTER DAN BELGIË EN ER WONEN AMPER 500.000 MENSEN.

we verder. Aan de horizon trekt een enorme homp steen onze aandacht. Dat moet Devils Tower zijn, het nationaal monument van de staat Wyoming. Pas als we naderbij komen kunnen we echt inschatten hoe groot deze granieten monoliet is. Liefst 386 meter steekt hij boven de omgeving uit. Voor de lokale indianengemeenschap is het een heilige plaats, voor de andere Amerikanen is het een klimrek. Langs alle kanten kruipen ze er op, en eens op de top zwaaien ze fier met de 'stars en stripes'. Aan de voet van de rots hebben zich een half dozijn onzinwinkeltjes en een camping vastgeketend. We blijven er niet te lang hangen.

BUTCH CASSIDY EN DE SUNDANCE KID

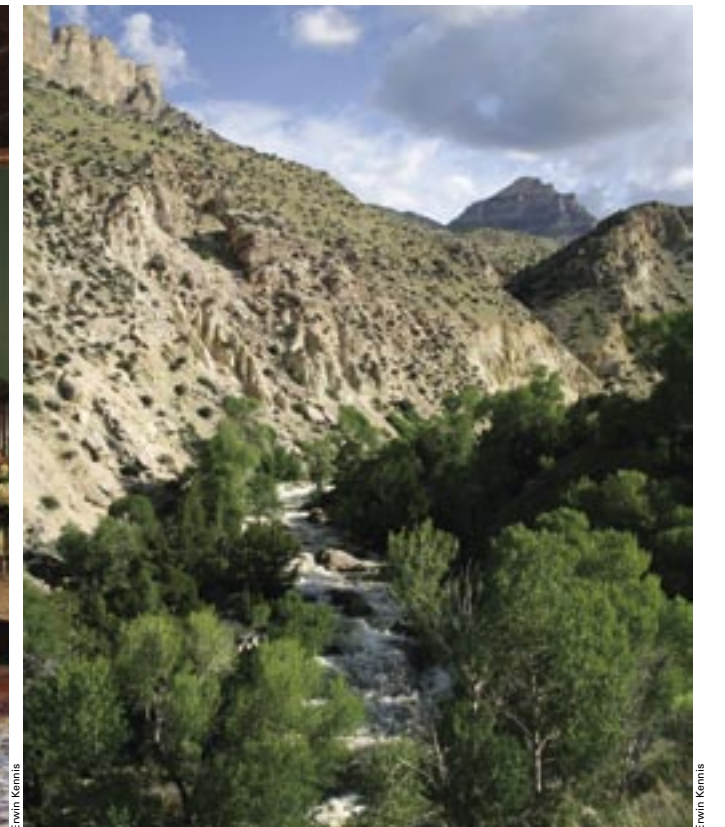
Op weg naar Sundance vullen eindeloze graslanden de achteruitkijkspiegels van de

motoren. Het lijkt alsof we koers zetten naar het einde van de wereld. Hier is niets te doen, dus doen we ook niets, alleen rijden. En zo komen we uiteindelijk in Sundance terecht, een stoffig dorp aan de rand van de prairie. Main Street telt één café, een benzinstation, een handvol huizen en een bank die zich waarschijnlijk alleen maar bezighoudt met het opschorten van hypotheeken. Sundance werd op de kaart gezet door ene Harry Longabaugh, gediplomeerd bankrover en overvaller van postkoetsen. Gelet op zijn vaste woonplaats werd Harry ook wel de 'Sundance Kid' genoemd en hij vormde een gevreesd trio met zijn kompanen Butch Cassidy en Kid Curry. We volgen even het spoor van deze bandieten die eind 19de eeuw in het hele Wilde Westen paniek zaaiden. Dat brengt ons in sneltempo, via kaarsrechte en desolate wegen naar Buffalo. Eigenlijk net

zoals het bij het toenmalige gespuis gegaan is, want er is nauwelijks wat veranderd. Buffalo ademt nog steeds een onvervalste westersfeer uit. Oude, houten panden staan er schouder aan schouder en blijven zo kreunend van de ouderdom overeind. Alleen het Occidental Hotel uit 1880 steekt er letterlijk boven uit. En omdat we toch ergens moeten slapen, doen we het hier. Butch en Harry waren er trouwens ook klant, al hadden zij meer oog voor het bordeel dat in een achterhoek van het pand was ingericht. Je kunt hier pitten in de authentiek ingerichte kamers waar vroeger ook de bandieten hun hoofd te rusten legden en whisky drinken in dezelfde saloon. Alleen de klapdeuren zijn vervangen door geïsoleerde exemplaren. Butch en de Sundance Kid hangen aan de muur in een vergeeld portret. Echt goedkoop was – en is – het hier niet, maar dat kon de gangsters

Erwin Kennis

Erwin Kennis

Erwin Kennis

Erwin Kennis

HET OCCIDENTAL HOTEL UIT 1880 ADEMT NOG STEEDS EEN AUTHENTIEKE SFEER (LINKSBOVEN). OOK BUTCH CASSIDY EN DE SUNDANCE KID WAREN HIER DESTIJD VASTE KLANTEN, GETUIGE HET VERGEELDE PORTRET AAN DE MUUR (RECHTSOENDER).
MAAKT SHELL (LINKSONDER) – EEN PETIETERIG DORPJE IN THE MIDDLE OF NOWHERE – NIET VEEL INDRUK,
SHELL CANYON (RECHTSBOVEN) IS BETOVEREND: ROTSWANDEN MET KLEURSCHAKERINGEN VAN ROOD TOT OKER RIJZEN LOODRECHT DE LUCHT.

weinig schelen. Als het geld op wat gingen ze naar de bank om even bij te tanken. Nu ja, op hun manier welteverstaan...

COWBOYS RIJDEN OP ALLES...

De volgende morgen is de zon eerder op dan wij dus zetten we er een beetje vaart achter. We kruisen tegen de snelheidslimiet van 65 mph door de uitgestrekte wildernis. Bochten zijn er nauwelijks, maar dat verandert als de Bighorn Mountains aan de horizon verschijnen. Het zwarte asfaltlint kruipt traag de hoogte in en de flauwe, lange bochten gaan over in korte, scherpe 'turns'. Plotseling weer een hert voor onze wielen en dat is echt niet goed voor onze hartslag. Om toch nog een beetje op te schieten in alle veiligheid en gemoedsrust zoeken we beschut-

ting tegen het dierengeweld achter de brede rug van een truck. Langs de kanten van de weg hoopt de sneeuw zich gaandeweg op. De Powder River Pass haalt net geen 3000 meter boven zeeniveau. Het uitzicht op de top is subliem. Diep onder ons strekt zich het Bighorn Basin uit, een schrale hoogvlakte waar de wind vrij spel heeft. Daarachter liggen de besneeuwde bergtoppen van de Rocky Mountains als een wit gordijn zwendend achter de prairie.

Ook de route is er eentje om bij weg te dromen. Het asfalt kronkelt mee met het woeste verloop van een rivier. We tuffen met open vizier de schoonheid tegemoet. In Shell, een dorp met vijftig inwoners in 'the middle off nowhere' leggen we onze motoren stil. We gaan er op de koffie bij Peter

en zijn vrouw Marijn, een Belgisch echtpaar dat er een gastranch uitbaat. Peter vertelt honderduit over zijn nieuwe liefde: cowboy spelen en gasten ontvangen die hun vakantie op de ranch doorbrengen met paardrijden en koeien drijven. Hij neemt ons mee over een gravelbaan naar de achterliggende landerijen. Een zonnende slang dreigt even de doorgang te versperren, maar door het naderende, doffe motorgeronk verkiest ze de rust van het struikgewas. Ik vraag Peter of hij soms ook op een motor springt. "Cowboys rijden op alles waar haar op staat" vertrouwt hij ons lachend toe. Tja, wat moeten we daar mee, met zo'n antwoord?...

Wij wippen na een uitgebreid bezoek aan de ranch terug in het zadel van onze Harleys en kijken voor de eerste keer ooit

Erwin Kennis

LANGS DE KANTEN VAN DE WEG HOOPT DE SNEEUW ZICH GAANDEWEG OP. DE POWDER RIVER PASS HAALT DAN OOK NET GEEN 3000 METER BOVEN ZEENIVEAU.

of daar niet ergens een haartje op staat. Bijna meteen na ons vertrek komen we in de nauwe Shell Canyon terecht. Rotswanden met kleurschakeringen van rood tot oker rijzen loodrecht de lucht in en een rivier glijdt als een zilveren tong door het nauwe dal. In schaduwen gehuld bollen we verder, op weg naar nieuwe horizonten in buurstaat Montana. Gaandeweg lijkt de prairie op te lossen in een kaal en onheilspellend landschap zonder uitgesproken contouren.

BUFFALO BILL CITY

Onder een asgrauw wolkendek bereiken we de stad Bridger, net over de grens in Montana. Via de Beartooth Highway, één van de mooiste routes in Amerika, willen we naar Cody, maar dat feestje gaat niet door. Sneeuw gooit roet in het eten: de pas is gesloten en we moeten noodgedwongen zuidwaarts via Highway 120. Als we Cody binnen tuffen, verschiene we ons een bult. Hele horden toeristen hebben ervoor

gezorgd dat het voormalige kleine western-dorpje een metamorfose heeft ondergaan. Je vindt er op elke hoek wel een steakhouse met een gezellige open haard, fastfoodketens, een resem western bars, een dozijn motels en benzinstations. Maar overal waar je gaat of staat is het ál Buffalo Bill wat de klok slaat. William F Cody, zoals de man echt heette, was in zijn tijd – eind 19^e eeuw – een levende legende. Hij was achtereenvolgens huidenjager (*trapper*), stierenvanger, goudzoeker, ruiter in de Pony Express, gids bij kolonisten-karavaans, menner van postkoetsen, soldaat in de Amerikaanse Burgeroorlog en hotelmanager. Hij werd echter beroemd door zijn *Wild West Show* waarin scherpschutters, messengooiers en acrobaten allerhande optreden maar ook vooraanstaande indianen als Sitting Bull en Red Cloud. Best interessant allemaal en dus besluiten we dat ons bed vanavond hier ergens zal staan. Een slaapplek vinden we in een handomdraai. En dan trekken we de

boer op, gegangmaakt door Lee Anne van de toeristische dienst. Ze loodst ons onmiddellijk naar het Buffalo Bill museum waar we pardoes in de wereld van de toenmalige volksheld gedropt worden. De muren hangen vol met reclameaffiches en foto's van de show die door Bill en zijn kompanen werd opgevoerd. Verder liggen er een aantal persoonlijke spullen van Buffalo Bill: een pelsmantels uit buffelhuid, een geweer, een mes in een etui van hertenleer, een jachttenue en rituele kledij van indiaanse makelij. De complete outfit voor een hoofdrolspeler in een westernfilm, zeg maar.

Dan gaan we de stad in, meer bepaald naar het Irma Hotel. Gebouwd in 1902 onder impuls van Bill hemzelf en genoemd naar zijn dochter Irma is het een kast van een hotel. Er is een veelvoud aan kamers, een luxueuze gelagzaal en een saloon met een gigantische toog uit kersenhout, vervaardigd in Frankrijk. Een andere leuke plek aan de rand van de stad is Old Cody: een verzame-

Erwin Kennis

Erwin Kennis

LINKS: ELKE AVOND TIJDENS DE ZOMERMAANDEN STAAT ER IN CODY EEN HEUSE RODEO OP HET PROGRAMMA. RECHTS: GRILLIGE ROTSMFORMATIES FLANKEREN ALS SCHILDWACHTEN DE WEG.

ling van authentieke huizen die vroeger her en der stonden te verkrotten en nu zijn samengebracht in één artificiële straat. Vermolde houten karren houden de wacht voor de portieken. We lopen binnen in de kruidenierswinkel, nemen een kijkje in het postkantoor, in de bank en duwen de met kogelgaten doorzeeftde deur open van de bar. Dit is de 'Wild West' op zijn best. En dan komt de rodeo er aan. Elke avond tijdens de zomermaanden is het van dat, je kunt er niet omheen. Maar dat willen we ook niet dus nemen we popelend van plezier plaats op de tribune. Eerst zijn de 'kids' aan de beurt. Te paard in volle galop een kalfje proberen te vangen met een lasso, dat is de opdracht. Daarna passeren de dames de rodeo revue en geven een staaltje rijkunst weg langs een hindernissenparcours. De 'echte' cowboys sluiten af. Stoere kerels, volledig in tenue. Een paar van hen manken met het linkerbeen, enkele met het rechterbeen en één

ervan heeft een opvallende piepstem. Schade opgelopen bij vorige vertoningen? Zou kunnen, deze paters presteren het om elke dag weer zo lang mogelijk op de rug van een wilde stier te blijven zitten.

STINKEN EN SPUITEN

Ondanks de vele verleidingen die Cody nog voor ons in petto heeft beslist we er al na één dag te vertrekken, meer bepaald richting Yellowstone. De weg slingert als een slang door een langgerekte canyon, tegenliggers kunnen we op één hand tellen en de reeën hebben vandaag schijnbaar een snipperdag genomen. Zowat alles zit mee, behalve de treeplanken op onze toerbakken. Het tolhuisje van de parkwachters doen ons in de remmen gaan. Twintig dollar armer en met een ploofolder tussen de tanden, tuffen we onder de slagboom door. We zijn binnen de natuurlijke grenzen van Yellowstone National Park. De maximum

snelheid bedraagt 45 miles en dat is maar goed ook. Bizons grazen in de bermen of kuieren op hun dooie gemak over het asfalt. Behoedzaam sturen we tussen dit grof geweld van gemiddeld anderhalve ton door. Elandeten bessen en staren ons aan terwijl ze kauwen, als volleerde fotomodellen. Antilopen stuiven verschrikt uit elkaar telkens een auto de kudde nadert. Een enkele bruine beer loopt in een bocht zigzaggend over de volle gele streep, terwijl een arend, cirkelend in de lucht een oogje in het zeil houdt. In Yellowstone hebben de dieren het voor het zeggen en loopt de mens er bij voor spek en bonen. We blijven op een respectabele afstand, stoppen en geven voorrang aan alles dat vier poten heeft en ons pad kruist. Ondertussen rijden we wel verder, zij het met een slakkengatje, want er beweegt altijd wel wat in het struikgewas. In Mammoth Hot Springs eisen warmwaterbronnen en kokende mod-

BUFFALO BILL: DE MAN, DE MYTHE

William F Cody (1845-1917), deed voor het eerst van zich spreken toen hij zich als 15-jarige knul aanmeldde als postrijder voor de Pony Express. Zijn volgende job was jager in dienst bij de Pacific Railroad. Nadat hij in één seizoen vierduizend buffels neerschoot en vervolgens het vlees leverde aan de keukenploeg van de spoorwegaarbeiders, kreeg hij de bijnaam Buffalo Bill. Vanwege zijn grote kennis van de regio werd hij ingehuurd als verkenner door het Amerikaanse leger. Bij de slag om Little Big Horn, waarbij een grote groep indianen werd afgeslacht door de cavalerie, keerde hij het leger de rug toe. Vanuit zijn ervaring als verkenner met respect voor de oorspronkelijke bevolking zei hij nadien: "Ieder gevecht met Indianen dat ik heb meegemaakt was het gevolg van het breken van beloftes en verdragen door de regering." Mede door die ingesteldheid raakte hij bevriend met opperhoofd Sitting Bull. Vanaf 1883 toerde hij door het land met een Wild West Show, waarin 640 cowboys en echte indianen – waaronder ook Sitting Bull – optraden. De shows waren een enorm succes en het gezelschap kwam zelfs tot in Londen om een vertoning op te voeren. Cody stierf in Colorado in 1917 en werd begraven in een praalgraf boven op de top van Lookout Mountain, in de buurt van Denver. **EK**

LINKS: PETER EN ZIJN VROUW MARIJN, EEN BELGISCH ECHTPAAR BATEN EEN GASTRANCH UIT IN SHELL.

RECHTS: ROND 1870 WAS SOUTH PASS CITY EEN DRUK GOUDSTADJE, MAAR DE TIJDEN ZIJN VERANDERD, GOUD VIND JE ER AL LANG NIET MEER EN VAN DE DUIZENDEN INWONERS BLIJVEN ER HOOGUIT NOG EEN DOZIJN OVER.

derpoelen de aandacht op. We bokken de motoren op en trekken te voet op verkenning. We wandelen van het 'lower terrace' naar het 'upper terrace'. Overal stulpen bizarre kalsteformaties uit de vulkanische ondergrond. 75 graden warm water kruipt waar het niet lopen kan. Algen zorgen voor prachtige kleurschakeringen op het broze gesteente. Prachtig! De geur van rotte eieren krijg je er gratis bij.

Dan liever de sfeer opsnuiven bij de beroemde geisers van het park. We zetten onze weg verder door moerassig grasland dat afgezoomd wordt door dichte donkere naalddouwen. Twee uur bollen aan een gezapig tempo brengt ons tot bij de volgende attractie: Old Faithfull. Deze bekendste

der geisers wordt al van ver aangeduid, je kan hem echt niet missen. Op de tribune die eromheen staat zitten toeristen zij aan zij, fototoestel in de aanslag. Ongeveer om de 75 minuten komt tot de geiser enkele seconden tot leven en dat moment nadert met rasse schreden. En dan plotseiling is ie daar: een enorme waterfontein spuit minstens dertig meter de hoogte in. De toeschouwers applaudisseren alsof er een stukje theater werd opgevoerd. We verlaten het schouwspel en rijden via het zuiden uit het park. Een eenzame weg loopt over een hoogvlakte, in de verte steken de grillige bergen van Grand Teton National Park de kop op. Plots neemt de bebouwing toe, dit moet Jackson zijn, een vermaard skigebied.

Het stadje bruist van het leven, iedereen wil er zijn en eigenlijk is het niet meer dan een handig opgezette toeristenval. We trappen er bewust in, gewoon om eens even rond te neuzen. Een karwei is dat niet, want de omgeving is prachtig, maar de kitscherige winkeltjes duwen ons vroeger in het zadel dan gepland. Op weg naar het zuidoosten verandert het landschap abrupt. De bergen worden heuvels, de vegetatie wordt ruiger en alleen kniehoge struiken fungeren hier nog als armtierige bodembedekker. We rijden over een strak gespannen asfaltlint dat dwars door dit onherbergzaam land voert. Niemand te bespeuren, maar dat zijn we ondertussen al gewoon. Een toeristisch bord trekt onze aandacht en langs een stoffige

HET ONHEILPELLENDE WEER ZET DE WOESTHEID VAN DE GRAND TETONS NOG EXTRA IN DE VERF.

gravelweg laten we ons naar de spookdorpen South Pass en Atlantic City leiden. Rond 1870 werd hier goud gevonden en dat had zo zijn gevolgen. In die tijd, toen alles nog blonk, telden beide nederzettingen meer dan 4000 inwoners en waren er vijf hotels en dertien saloons. Maar de tijden zijn veranderd, goud is er al lang niet meer te vinden en van de duizenden inwoners blijven er hooguit nog een dozijn over. Een openluchtmuseum, met de oude huizen netjes op een rij toont hoe het vroeger was. Daar hebben we in de voorbije dagen een bijzonder goed idee van gekregen dus het wordt tijd om een einde te breien aan deze magistrale verkenningstocht. Via Casper en Jeffrey city – vijftig jaar geleden een mijnstad waar uranium werd gedolven, nu een spookdorp – worden we door een niet aflatende wind in

één ruk naar South Dakota geblazen. Daar mogen de motoren terug op stal en eindigt onze tocht. Veel gereden, veel gezien, veel gedaan... meer moest dat écht niet zijn!

TEKST EN FOTO'S: Erwin Kennis.

PRAKTISCHE INFORMATIE

HOE ER NAARTOE?

Bijvoorbeeld met United Airlines van Brussel met twee stops (Washington, Denver) naar Rapid City. Kostprijs: circa € 650,00
www.unitedairlines.be

WAAR EEN MOTOR HUREN?

Wij konden in Rapid City (South Dakota) terecht bij de Black Hills Harley-Davidson Rental Company. De huur van de Harley bedroeg 645 dollar per week. www.blackhillshd.com

BESTE PERIODE?

Trek naar Wyoming tijdens de zomermaanden, vanaf medio juni tot half september. Vroeger of later kan sneeuw op de pashoogten (tot 3300 m) en in Yellowstone de doorgang belemmeren.

ALGEMENE INFORMATIE:

Wisselkoers: € 1,00 = 1,40 \$
Benzineprijs: 1 gallon (3,8 liter) = 2,60 \$

NUTTIGE LINKS:

www.wyomingtourism.org
www.rockymtnintl.com
www.visitmt.com
www.nps.gov/yell
De Gastranch van Peter en Marijn in Shell, Wyoming:
The Hideout Lodge & Guest Ranch
www.thehideout.com en *The Trapper Creek Lodge*,
www.trapper-creek-guest-ranch.com